

От вечен мрак човечеството аз избавих,
 Но ослепело е то в своята ненаситност
 И озлобило се е в дивата си жажда.
 О слънце, както птиците събуждаш ти
 От техните гнезда в вековната гора
 И с песен те излитат да те благославят,
 И аз, носителя на вечния огън,
 Със словото си хората ще съживя,
 От всички краища аз ще ги поведа
 И правдата, която не можаха те
 Да създадат самички помежду си — жалки,
 Ще възвестя. И те подире ми ще тръгнат —
 Пълчища ще вървят, ще падат и загинват
 И ще кладят по пътищата огньовете,
 На падналите дето ще горят телата.
 Защото само жертвите път ще отворят
 Къмто божествената правда на земята.
 О, хора, що стоите неподвижни, неми?
 Аз ви зовя.

(Взема факла от един рудничар и тя пламва в ръцете му)

Бъдете всекога за смърт

Готови със огъня що у вас разпалих:
 Да бъдете за правдата достойни — с нея
 И саможертване на боговете равни.

(Прометей с пламтяща факла тръгва срещу слънцето. Рудничарите го последват с възторжени викове: Напред, Напред!)

